

Hazael González

Se'n en va el darrer cap-i-cua que tots nosaltres contemplarem en aquesta vida, després que haguem tengut la raríssima oportunitat històrica d'haver-ne viscut dos de seguits (l'anterior 1991 i aquest), i ara que ja som al segle XXI i veim que el futur ja és aquí però que, realment, no era tant per tant, ens adonam que seguim gaudint del cine i de les bandes sonores, per molts d'anys...

Només hi ha hagut una necrològica de nomenada, i va ser ben prest: en el primer mes de l'any ens va deixar Mario Nascimbene, que havia nascut el 1913 i havia treballat amb autors com Joseph L. Mankiewicz (*La condesa descalza* - *The Barefoot Contessa*-, 1954; *The Quiet American*, 1956), Roberto Rossellini (*Anno Uno*, 1974; *Il Messia*, 1975), Richard Fleischer (*Los vikings* - *The Vikings*, 1958-; *Barabbas* - *Barabbas*-, 1962), Charles Vidor (*Adiós a las armas* - *A Farewell to Arms*-, 1957) o King Vidor (*Salomón y la reina de Saba* - *Solomon and Sheba*-,

1959), una carrera més que important a pesar de la qual, i per aquestes injustícies tan freqüents, no va rebre mai ni premi ni nominació important... Innovador aficionat a tota casta de treballs, vàrem tenir la fortuna de la seva presència l'any 1993 en el ja definitivament desaparegut Congrés de Música de Cine de València, on va lluir el seu humor i bon ànim. El notarem a faltar, tot i que ja duia gairebé una vintena d'anys retirat...

Premis, com cada any, n'hi ha hagut de totes les mides i colors: l'Oscar se l'endugué (ben merescudament) Howard Shore per *El Senyor dels Anells: La Comunitat de l'Anell* (*The Lord of the Rings. The Fellowship of the Ring*, Peter Jackson), del qual en tenim per estona afortunadament, ja que està a punt d'estrenar-se la segona (i molt esperada) part de la trilogia tolkieniana i encara queda una entrega per a l'any que ve; i totes amb música seva... Craig Armstrong s'endugué el Globus d'Or per l'*score* (molts encara ens demanem si realment existeix) de *Moulin Rouge* (Baz

Luhrmann), per altra banda un excel·lent musical i una bella pel·lícula... i de nou els oblidats varen ser Angelo Badalamenti i la seva excel·lent composició per la meravellosa *Mulholland Drive* (David Lynch), que ni tan sols va ser nominada a l'Oscar, mentre que John Williams ho va ser per dos treballs alhora, coses de Hollywood... A Espanya, el nostre guardó més important pel que fa a música de cine, el Goya, va anar a raure a mans d'Alberto Iglesias per la seva preciosa composició a *Lucía y el sexo* de Julio Medem.

I també ha esta un any prolífic en visites: pel nostre país hi han passat talents de l'alçada de Jerry Goldsmith (tot i que al darrer moment no va poder venir i el va substituir la seva directora d'orquestra, l'eficaç Rachael Worby, que també va dirigir un concert

sobre temes de John Williams. De totes formes, s'anuncia que Goldsmith tornarà a Barcelona, tots esperam que en persona, el maig de l'any que ve), Michael Nyman, Ryuichi Sakamoto... i algú molt especial, que vàrem poder gaudir l'estiu passat a Gijón de forma completament gratuïta: el polifacètic Yann Tiersen, que ha botat a la fama després de compondre la partitura d'*Amélie* (*Les fabuleux destin d'Amélie Poulain*, Jean-Pierre Jeunet 2001) i és un vertader virtuós dels instruments, capaç de sonar alhora el piano, l'acordió i la flauta (i no és broma), o de treure extraordinaris sons a un *glöckenspiel* amb l'arc d'un violí... sens dubte els qui vàrem ser-hi vàrem gaudir d'un vespre únic.

I això és tot. Seguim sense tenir dots necessaris per endevinar importants naixements (i que jo sàpiga, en aquests tres darrers anys no ha nascut cap nou compositor de música de cine, almanco que se sàpiga fins ara...) i seguim disfrutant amb esplèndids i excel·lents treballs cinematogràfics mentre la música de cine segueix el seu camí per aquests mons de déus i dimonis... Al cap i a la fi, no hi ha res nou sota el sol, o tot, qui sap... ■

La condesa descalza